

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 569/06
17.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Zvezdane Lutovac, Biljane Dragojević i Slobodana Dražića, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženog "BB", radi duga, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu GžI. 1479/05 od 26.8.2005. godine, u sednici održanoj 17.5.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. I 1479/05 od 26.8.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Četvrtog opštinskog suda u Beogradu P1-8/04 od 13.9.2004. godine, stavom prvim izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se tužena obaveže da mu na ime otpremnine plati 445.806,00 dinara, sa kamatom počev od 8.7.2002. godine do isplate po stopi određenoj Zakonom o visini stope zatezne kamate kao i da se obaveže da na ime sticanja bez osnova zbog neisplaćivanja jubilarne nagrade isplati tužiocu 12.875,00 dinara sa kamatom počev od 1.1.2001. godine do isplate po stopi određenoj Zakonom o visini stope zatezne kamate kao i zahtev za naknadu troškova parničnog postupka. Stavom drugim izreke odlučeno je da je u preostalom delu tužilac povukao tužbu.

Presudom Okružnog suda u Beogradu GžI.1479/05 od 26.8.2005. godine stavom prvim izreke potvrđena je presuda Četvrtog opštinskog suda u Beogradu P1.br.8/04 od 13.9.2004. godine, u stavu prvom izreke i u tom delu žalba tuženog je odbijena kao neosnovana. Stavom drugim izreke ukinuta je ista presuda u stavu 2. izreke i u tom delu spisi predmeta su vraćeni prvostepenom sudu na ponovni postupak.

Protiv pravosnažne drugostepene presude tužilac je izjavio blagovremenu i dozvoljenu reviziju, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pravilnost pobijane presude u okviru ovlašćenja iz člana 386.ZPP-a ("Službeni list SFRJ" br. 4/77..."Službeni list SRJ" br. 3/02), koji se u konkretnom slučaju primenjuje na osnovu člana 491. stav 1.ZPP-a ("Službeni glasnik RS" br. 125/04), Vrhovni sud je našao da revizija tužioca nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP-a, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Nije učinjena ni bitna povreda iz člana 14.tog stava na čije postojanje tužilac revizijom ukazuje, jer nižestepene presude sadrže jasne i potpune razloge o odlučnim činjenicama, izreke presuda nisu protivrečne razlozima i izvedenim dokazima a u pobijanoj presudi ocenjeni su žalbeni navodi koji su od odlučnog značaja.

Nije osnovano ni isticanje tužioca u reviziji o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilac je bio radnik tuženog pa se 29.3.2002. godine obratio tuženom zahtevom za privremeni odlazak u penziju uz isplatu stimulativne otpremnine. Tuženi je dana 12.4.2002. godine doneo rešenje o stimulativnoj otpremnini i istog dana rešenje o redovnoj otpremnini. Dana 12.7.2002. godine direktor tužene doneo je rešenje o prestanku radnog odnosa tužioca zbog prestanka potrebe za njegovim radom sa konstatacijom da mu radni odnos prestaje 8.7.2002. godine te da mu pripada pravo na otpremninu na osnovu programa o rešavanju viška zaposlenih koji je usvojen od strane upravnog odbora tuženog, a na osnovu izjave o prihvatanju opcije 1 programa rešavanja viška zaposlenih. Navedeno rešenje je konačno i pravosnažno jer tužilac nije pokrenuo spor pred nadležnim sudom. Dalje je utvrđeno da je tužilac ispunio uslov 30 godina neprekidnog rada kod tuženog dana 1.1.2000. godine, a tužba sudu podneta je 30.12.2003. godine.

Polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja, koje se prema članu 385. stav 3.ZPP-a revizijom ne može pobijati, nižestepeni sudovi su i po stanovištu Vrhovnog suda osnovano zaključili da je tužbeni zahtev tužioca neosnovan.

Naime, odredbom člana 122. Zakona o radu ("Službeni glasnik RS" br. 70/01, 73/01) propisano je da protiv odluke kojom je povređeno pravo zaposlenog ili kada je zaposleni saznao za povredu prava, zaposleni ili sindikat ako ga zaposleni ovlasti, može da u roku od 15 dana od dana dostavljanja odluke, odnosno saznanja za povredu prava pokrene spor pred nadležnim sudom. Kako tužilac u zakonom propisanom roku nije osporio rešenje o prestanku radnog odnosa od 12.7.2002.godine kojim je utvrđeno da mu prestaje radni odnos sa 8.7.2002. godine kao i pravo na otpremninu, navedeno rešenje postalo konačno i pravosnažno. Kako je navedenim rešenjem

između ostalog odlučeno i o pravu tužioca na isplatu otpremnine, a tužilac ga u zakonom propisanom roku nije osporio, to je on protekom navedenog roka prekludiran u pravu da traži isplatu otpremnine u većem iznosu.

Pravilan je zaključak nižestepenih sudova da je zahtev za potraživanje tužioca za isplatu jubilarne nagrade za 30 godina neprekidnog rada koje je stekao 1.1.2000. godine, zastarelo. Tužilac je tužbu sudu podneo 30.12.2003. godine po isteku roka od 3 godine, što potraživanje čini zastarelim, jer se u konkretnom slučaju ima primeniti odredba člana 123. Zakona o radu kojom je propisano da sva novčana potraživanja iz radnog odnosa predstavljaju obročna davanja i zastarevaju u roku od 3 godine od dana nastanka obaveze. Stoga tužilac neosnovano revizijom ističe da se jubilarna nagrada ne može smatrati obročnim davanjem.

Na osnovu člana 393. Zakona o parničnom postupku, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci presude.

Predsednik veća-sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz